

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Monetus casu dicta, consilio Dei vtiliter exceptit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

nit. euenit tamèn planè, præter mentem eius, qui audiuit. Ven-
 rat aliquando in Germaniam S. Bernardus Abbas, ad pacem con-
 ciliandam. inter Lotharium regem Romanorum, & antecessoris
 eius Henrici nepotes. Venienti Albertus Mòguntinorum Præsul,
 honoris ergo, Clericum, Masselinum nomine, obuiam misit. Hic,
 vbi Bernardum salutauit, inter cetera, dixit. *se missum à Domino suo,*
ad ei seruiendum. Quod vbi audiuit Bernardus, paulisper eum in-
 tuitus, respondit: *Alius Dominus te misit ad seruiendum sibi.* Expa-
 uit, ad tam insperatum dictum, Clericus; &, vbi se se collegit,
 denuò dixit, ab Episcopo se missum. Cui Bernardus, *Falleris,* ait,
maior Dominus misit te Christus. Tum demum intelligens Clerus,
 quorsum ea verba irent, ait: *Nempe Monachum me velle fieri exi-*
stimas? *Apage, cum tuo cucullo, quem nunquam somniaui.* Non pas-
 sus est se repelli D. Bernardus, sed, quantumuis Clerico reclaman-
 te, perstitit, affirmavitque fore, vt cucullum Monachumque in-
 dueret; non quòd ipse, sed quòd Deus iter illius ita destinaret.
 Dedit manus illicò Clericus, atque, in eodem adhuc itinere, Mun-
 do rem suam sibi habere iusso, Monachus Clareuallensis factus
 est. Hic casu se obuiam missum existimans Bernardo, magno Dei
 consilio, obuiam missus est. Supra memoratis duobus, aliò, & ca-
 su dicta, si vel iocantes ac mordentes, vel aliud monentes con-
 sideres; diuinâ prouidentiâ tamen, ad constantiam & sanitatem
 profuerunt.

Notum est illud, sed ad rem facit, quòd Hieronymus Pla-
 tus, è Prædicatorum historijs, in hunc modum, recitat. *Bononia, in*
primis ferè Dominicani ordinis initys, vir magnus, clarusq; doctrina, cœ-
lestium bonorum amplitudine, ad hanc (Religiosam) vitam illectus
est. Cum enim Reginaldus, vnus ex præcipuis illius familia, magno ho-
minum concursu, & approbatione, verbum Dei predicaret; Monetis
(sic enim is appellabatur) de industria illius congressum & sermonem
fugere consueuerat, multum sibi ab eo metuens. Tamen in Stephani
martyris natali, ad eius concionem, comitum importunitate, pertractus,
primis statim verbis captus est, cum illam vocem exponeret: Ecce vi-
deo cœlos apertos. Ita enim differebat, nunc quidem cœli portas ad
beatitudinem patere, ita vt quiuis ingredi possit; qui autem negligentes
essent, & qui Deo cor suum clauderent, is vicissim cœlos claudi, vt dein-
de intrare non possint. Nec pluribus opus fuit; statim enim, corde im-
mutato, qui ad eam horam tam alienus fuerat à Religione, Religionis vo-
lunta-

Cæsar. lib. I.
 cap. 8.

X.
 Hieronym.
 Plat. 1.3. de
 Bono stat.
 Relig. cap.
 38.

luntatem concepit, finita concione, Reginaldum adijt, animum suum exposuit, eumq; voti etiam vinculo adiuncto, confirmavit. Alia mens fuerat Moneti, cum templum intraret, alia ipsius Reginaldi, concionantis atque de Moneto nihil cogitantis. Itaque casus fuit, ut vnus hoc ad populum diceret, veniente altero; & ut alter veniret, cum hoc ipsum diceretur, per quod Deus volebat, alioqui satis sibi cauentem, trahere ad Religionem. O quam mirabiles hinc modi possent enumerari Vocationum, quibus homines Deus, nihil simile cogitantes, è seculi vanitate extraxit! Et aliquam multos Platus cit. loco recensuit; quos nolo hinc recoquere: qui tamen, si rectè expendantur, ad diuinam Prouidentiam videbuntur spectare; tamen si alioqui, ratione hominum, planè meri *Casus* possent, cenferi.

XI. Quis non Deum potiùs, quàm *Casum* agnoscat, in eo, quod
 Marineus refert, de Maria Petri Aragonum regis septimi vxore, quæ, antea sterilis, filium, quem tandem peperit, statim ad Ecclesiam misit, ante effigiem Virginis Mariæ, offerendum? Ingredebatur, cum infante, magna caterua aulicorum, eo ipso tempore, quo sacerdotes, qui matutinas preces cantabant (de aduentu, immo de ortu regij infantis ignari) incipiebant canere: *Te Deum laudamus*. Paulo post hinc tota pompa, ad aliam Ecclesiam, cum recens nato filio Regina, venit: vbi itidem sacerdotes, nihil minùs, quàm de tali hospite cogitantes, sub ipsum ingressum venientis turbæ, canere cœperunt: *Benedictus Dominus Deus Israel*. Omen hoc fuisse diuinitus missum, comprobauit rei euentus. Siquidem infans ille Iacobus appellatus, reliquos omnes virtute superauit; post etiam, ob res præclarissimè gestas, *Fortunatus* dictus est. Habermus fortè & nos plures *fortunatos*, si plures ad templum, eiusmodi tempore, quo talia solent cantari, venirent. Sed pauci tam citò se è lecto tollunt, ut matutinis precibus possint interesse. Et putant aliqui, *Te Deum laudamus* cantandum esse, si vel accedant ad preces Vespertinas.

XII. Per simili, sed infausto *casu*, cum pueri Kenelmi corpus Winchelcumbam veheretur, soror eius Quendrida, quæ eum, regnandi cupiditate, innocentem iusserat trucidari, ad illum Psalmi locum peruenit: *Hoc opus eorum, qui detrahunt mihi apud Dominum, & qui loquuntur mala aduersus animam meam*. Hæc dum, de fenestrâ, noua Michol, irridendo & ad psallentium lætitiâ inter turbandam,